Odată pe săptămână...

Maestrul Jean Constantinescu face confidențe...

In 1898, între Tirul și Spirul.—La 2 ani am fost...medicin-ball.—Spaima bragagiilor.—Șef de echipă în... primare.—La 12 ani cu circul în Rusia. Campania 1916, la marina călăreață.—Scandal în noaptea Învierii.—Box, cu mâinile înfășurate în cârpe.—O nouă sală de box „Matei Basarab".—Gangsterii.—Simpatia boerilor.—Trucuri, trucuri...— Loubin Schoenfeld, Petre Alexandrescu & Co. — Primele reuniuni de cartier.— La cinema „Clasic" în 1922.—Antrenat cu un pachet de ciocolată.—Școala mea.—Un curs de jiu-jitsu

Maestrul Jean Constantinescu este sportivul care a cunoscut boxul românesc chiar dela începuturile lui.

Confidențele sale, reimprospătează în mintea celor de o vârstă cu el, amintiri frumoase, iar celor mai tineri le dezvălue greutățile prin care au trecut toți acei cari au muncit la clădirea edificiului de astăzi.

Boxul este caracterizat de maestrul Jean Constantinescu în toate svârcolirile lui spre progres.

«Maestrul» își adună cu greu amintirile; pe alocuri are momente de îndoială, îl înțelegem: sunt situații care nu mai cadrează cu progresul de astăzi al sportului.

L-am găsit pe povestitorul nostru în biroul unde lucrează la o casă de transporturi situată pe calea Victoriei.

La vârsta de 3 ani

La etajul III, camera 14, d. Jean Constantinescu așteptându-mă, răsfoia albumul cu fotografii.

Apariția mea îl întrerupe meditarea. Închide albumul și dă curs liber reminiscențelor.

IN 1898, INTRE «TIRUL» ȘI «SPIRUL»

M'am născut acum 40 de ani și toată viața mea mi-am petrecut-o într'un mediu sportiv.

In 1898 aveam trei ani. Nu exista sport propriu zis. Rare ori veneau, odată cu Circul Sidoli și câțiva luptători de greco-romane.

Mă minunau afișele cu elefanți și luptători cu mustăți și tot felul de decorații pe piept.

Existau cu toate acestea două societăți de gimnastică în București: una condusă de Gh. Moceanu, „Tirul' și alta pe terenu sportiv din Grivița, denumită pe atunci „Spirul".

Sportul favorit acum 40 de ani era gimnastica la bare.

Erau băriști renumiți pe vremuri și eu am cunoscut în asociația „Spirul" din Grivița, pe celebrul, pe vremuri, Darie Horia Lazăr, bar știi frați Teodorescu, Ghiță Boian, frații Ioanid, Alexandru Ionescu Spiru, etc.

Era o învrășmănare mare printre sportivii celor două asociații: nu se aveau bine între ei, fapt care determina cu regularitate scandaluri urmate de bătăi.

LA 3 ANI AM FOST... MEDICIN-BALL

In 1898 a fost o iarnă grozavă. „Atleții" societății „Spirul" avea obiceiul ca în puterea gerului de Ianuarie, să iasă în curtea sălii și să facă exercițiile de gimnastică suedeză în costum de atlet adică numai în chiloți.

Printre atleți erau și frații mei mai mari.

Unuia dintre ei îi vine ciudata idee de a mă întrebuința drept... medicin-ball.

Probabil că de atunci se trage, această nealtă sportivă...

Ajunsesem o jucărie în mâna lor. Mă aruncau ca pe o tărtăcuță.

La un moment dat Ionescu Spiru mă scapă din mână: noroc că era zăpada mare, altfel acum nu-ți mai făceam... confidențe.

Joaca... s'a întrerupt. Frații mei s'au certat cu Spiru Ionescu și toată vola bună a dispărut...

— S'a desființat cred, cu aceasta ocazie asociația „Spirul"...

— Ași! De unde! Frații mei s'au împăcat cu Ionescu Spiru, mie mi-au dat zece bani să-mi cumpăr bomboane, iar ei au chefuit până la ziuă. La acest chef l-au invitat și pe Szbisko, care era atunci în trecere prin România cu o echipă de luptători.

SPAIMA BRAGAGIILOR

Nu făceam cu bragagii ce făcea Titi Barosanu.

Nu-i mințiam! Le luam acadelele întrebuințând... „manu militari"!

Mă duceam frumos la ei și-i rugam să-mi dea un... gienț — un soi de acadele roșii — spunându-i că n'am „cinciu" necesar. Dacă nu vroia, plecam. Și din colțul străzii, cu praștia, îi spărgeam paharele de brgă. Pe urmă începeam să-l... atinș și pe el. așa că bragagiul era silit să plece.

Aceasta a mers până la 6 ani, când școala primară m'a strâns depe drumuri.

ȘEF DE ECHIPA IN... PRIMARE

In clasele primare, ajunsesem șef de echipă la... bătae.

Bătăile nu se făcau pe școli, ci pe cartiere.

Deși învățam la școala primară din Sf. Voevozi, operațiunile războinice le duceam totuși prin Obor și prin „câmpurile lui Popa Savu" (șoseaua Jianu (N. R.). Acolo pecam toți eevii din clasa mea să înălțăm zmeurile. Pretextul bătăii...

Nu eșiam totdeauna învingători: de multe ori o luam la... ceafă! Dar întorși acasă, câteodată bătuți măr, eram totuși mulțumiți fiind convinși că tot noi am dat... mai multe!

ELEVUL LUI VELESCU

Răposatul Velescu avea obiceiul de a vizita maidanul societății „Spirul". In desele lui vizite m'a remarcat și pe mine jucându-mă pe acolo. A insistat pe lângă frații mei și iată-mă elevul lui Velescu la gimnastică.

Am fost elevul lui Velescu până în clasa IV de liceu și de primul meu maestru de educație fizică mă leagă cele mai frumoase amintiri.

Nu pot uita totuși cum Velescu sancționa câte un exercițiu pe care-l greșeam la lecție.

«MA BATEA ȘI MA TRATA CU LIMONADA»

Am înghițit multe bătăi dela Velescu. Cele mai multe, din cauza exercițiilor la paralele și la inele. De nu făceam echilibru într'o mână la paralele... bătaia era gata.

Totuși, după fiecare bătae, Velescu mă împăca, tratându-mă cu câte o limonadă.

La exercițiile de bare era însă foarte mulțumit de mine și mă dădea exemplu camarazilor mei.

CU «CIRCUL» IN RUSIA

La 12 ani, am fost răpit... Insă cu asentimentul meu. Baristul Fănică Rădulescu, care întreprindea cu o echipă de băriști un turneu în toată lumea, m'a luat și pe mine.

Prima etapă a turneului a fost Rusia, unde am lucrat cu câteva circuri. După o lipsă de aproape 4 luni, Fănică Rădulescu s'a întors la Galați, urmând să mai ia pe câțiva gimnaști pentru turneul cel mare, peste ocean.

Acasă la mine mă credeau mort. Imi făcuseră colivă, parastase și vecinii din mahala primiseră vase de pomană.

Nu știu însă cum au aflat părinții mei că fiul lor mort, este, în viață, la Galați.

Au venit după mine, mi-au tras o sfântă de bătae, am fost adus cu alai la București și trimis din nou la școală.

Bun înțeles am continuat să fiu și mai departe elevul lui Velescu.

DE FRICA HOLERII...

In 1913 (aveam 16 ani), m'am înscris voluntar în vederea războiului.

Nu știu unde am fost și ce am făcut cele 4 luni de campanie: am umblat tot timpul beat ca să nu se prindă... holera de mine.

Intors din Bulgaria, am intrat corector la ziarul „Universul" unde am stat timp de patru ani. In acest răstimp mi-am dat și examenele particulare de liceu. Gimnastică făceam mai departe în sala „Tir" în tovărășia fraților Dona, Ghiță Preoțescu, Silică și Petre Sonda.

Survenind războiul din 1916, am fost încorporat la Marină. Pe vremea aceea această armă avea un efectiv foarte redus.

Cu ocupațiunea inamică, efectivul marinei a fost debarcat, am trecut în batalionul de debarcare și aci ni s'au dat cai, fiind trecuți într'o companie de mitralieră.

Nu glumesc deci când spun că am făcut războiul la marina... călăreață.

Aveam un cal frumos și mă plimbam foarte mândru. prin Oncești și Piatra Neamț.

DELA MARINA LA... AEROSTAȚIE

Am trecut din marină la aerostație; am urmat o școală de observatori pe care am absolvit-o. Cu acest război, prin forța împrejurărilor, am cunoscut și alte sporturi pe lângă gimnastica suedeză și de aparate. Innotul, călăria, aviația și aerostația au fost „distracții" impuse în timpul războiului pentru întregirea neamului.

SCANDAL IN NOAPTEA INVIERII

Cu actualul oficial al F. R. F. A.-ului d. maior dr. Gică Brezeanu, am legat o strânsă prietenie în timpul războiului când eram la escadrila de aviație, la Tecuci.

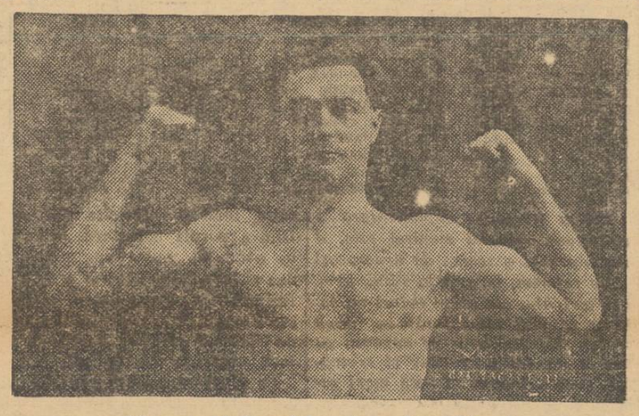

Maestrul în chip de... luptător!

Eram beți turtă în noaptea Invierii și pravoslavnici cum eram, mai ales la beție, ne-am dus la o biserică, și am început să tragem clopotele. Au eșit credincioșii din biserică și ne-au pus pe fugă. Trăsesem clopotele înainte de slujba Invierii.

Am nimerit la altă biserică; dar acolo am mâncat o bătae... în lege. Intrasem în mijlocul bisericii și căldura și fumul lumânărilor ne amețiseră complect; am căzut jos și ne-am dezmeticit în pumnii credincioșilor tecuceni.

Sfârșitul campaniei din 1919 m'a găsit cu același bun prieten Brezeanu la Budapesta și într'o seară, beți turtă, am făcut scandal într'un varieteu. Am scăpat și de acolo pe ușa din dos, scoși din ghiarele „iredentistelor" maghiare!

BOX, CU MAINILE IN CARPE

Intorși de pe front, am urmat vizitele la sala „Tirului", de astădată condus de răposatul Popovici.

Se formase prima secție de box din România, sport pe care-l preda în București, la acea epocă, actualul senator d. M. Condrus și Jean Simion, căpitan la aeroportul Băneasa.

Până când d. Condrus a adus două perechi de mănuși dela Paris noi, la sală, ne înfășuram mâinile în prosoape. Și așa ne băteam. Loviturile

erau, fără îndoială, cu mult mai puternice.

Când am văzut primele mănuși, am pufnit cu toți în râs; când însă ne-am bătut cu ele, ne părea bine, loviturile erau cu mult atenuate: ce diferență între mâna bandajată în prosop și mănușa de box!

O NOUA SALA DE BOX: «MATEI BASARAB»

Ne-am certat la un moment dat cu Popovici, conducătorul „Tirului" și eu cu Silică Sonda am deschis o nouă sală de box la liceul Matei Basarab.

In 1920, a apărut și prima gazetă sportivă, condusă de Popovici dela Tir.

GANGSTERII

Sportul nu avea posibilitatea să se întrețină prin propriile lui mijloace. Am recurs atunci la un vicleșug: In 1921, la fiecare colț de stradă, era câte un tripou. S'a adoptat tactica scandalurilor. Făceam bătăi prin cluburi și patronii, ca să nu le turburăm „afacerile", ne angajau să liniștim spiritele. Astfel a luat naștere... ben a lui Popovici,, care avea subvenții dela toate cluburile din București.

Cu banii aceștia se cumpărau materiale sportive și se plătea tipografia unde se tipărea Gazeta sportivă a lui Popovici.

Lucrurile acestea au mers până în 1922 când Petre Sonda a venit dela Paris. Cu venirea lui Sonda, aceste moravuri au fost înlăturate.

JEAN CONSTANTINESCU ȘI IULIU SONDA

Iuliu Sonda și cu mine, eram singurii practicanți ai boxului în țară.

Maestrul Jean Constantinescu (x) absolvent al școalei de jiu-jitsu dela ONEF

Iuliu Sonda, dacă ar fi trăit, ar fi fost un excelent maestru de box. Era foarte puternic, avea un pumn formidabil și un ochi deprins.

Mai târziu s'a apucat de acest sport și Eugen Dumitrescu.

Jeni, Iuliu și cu mine, făceam box la liceul Matei Basrab; la Tir rămăsese, singur Nicu Vasilescu.

SIMPATIA BOERILOR...

Boxul în 1921, era un sport care nu atrăsese încă simpatia marelui public. Nicu Vasilescu, maestrul dela Tir, un bun cunoscător al acestui sport, are marele merit că a atras atenția.., boerilor și a lumii artistice asupra acestui sport.

La Tir făceau box în 1921, Tonj Bulandra, Jenică Constantinescu, Sterin și alții.

Mulțumită lui Vasilescu au intrat în „arenă" Niculescu Ianca, Polzu Micșunești, etc.

In acel an ia naștere „Boxing Club Român".

Intră în horă și... Petre Alexandrescu. Intrarea lui a fost marcată în istoricul boxului, de o acțiune energică de regenerare. A strâns pe lângă el elemente tinere, între care și pe actualul conducător al Tirului, Chirilă Dan.

TURNEE DE PROPAGANDA

Formăm o echipă de propagandă pentru un turneu în provincie.

Din această echipă făceau parte: Ion Dărlău, Costamagna, Vivi Petrescu, Nicu Vasilescu (categoria grea) și eu (categoria grea).

Prima reuniune am dat-o la Arenele Romane. Pe urmă am plecat în provincie...

Ca să placă publicului spectator, am pornit turneul nostru de propagandă prin lupte învoite.

Astfel că nouă din zece, matchurile erau aranjate: cădeam knock-out pe rând.

Imi amintesc mai ales de un turneu la Brăila. Iuliu Sonda boxa cu C. Petrescu-Jumate.

Era aranjat ca în repriza 5-a Petrescu să cadă knouck-out.

Matchul se desfășoară normal; se ajunge la repriza 5-, Iuliu Sonda dă un uppercut și Costică Jumate „trosc" pe podea.

Lumea ovaționează și urlă de bucurie. Arbitrul numără... dar Petrescu nu se mai ridică.

Infricoșați, alergăm după doctor în puterea nopții, îl înjurăm pe Iuliu Sonda că l-a omorît... pe cel mai bun prieten al lui.

Vine medicul și când să se apropie de el, Costică Petrescu se ridică în picioare spunându-ne:

— Fraerilor! Mi-am bătut joc de voi. N'am avut nimic, dar am vrut să vă arăt că habar n'aveți de ce însemnează un knock-out"!

Turneul a mers binișor; ce câștigam mâncam și beam, iar o mică parte o depuneam lui Popovici pentru susținerea Gazetei sportive.

LOUBIN SCHOENFELD, PETRE ALEXANDRESCU & COMP.

Boxul ia acum o dezvoltare mare, ceeace necesită o extindere a lui pe cale comercială.

Intră în arenă Loubin Schoenfeld, care asociindu-se cu Petre Alexandrescu organizează la Alhambra reuniuni pugilistice de mare anvergură.

Boxul se face cunoscut: finanțarea reuniunilor o face însă d. Niculescu Ianca, președintele d atunci al F. R. B.-ului care, la un moment dat, pierde încrederea în organizatori și se retrage.

Entuziasmul scade din nou: firma Schoenfeld Alexandrescu se desparte și boxul decade iar, în timp ce elemente ca Teică, Chirilă Dan și C. Negoiță sunt în apogeul lor.

ȘCOALA DIN CLEMENȚA

In situația aceasta, Petre Alexandrescu se retrage la vechea sală „Tir", unde formează viitoarele elemente ale pugilismului.

Ca organizație însă, boxul regresează.

Mă hotărăsc să deschid o sală de antrenament și, după multe intervenții, mi se pune la dispoziție o sală a școlii primare „Clemența".

Aveam pe lângă mine băeții cei mai buni ai boxului de atunci: Chirilă Dan, N. Vasilescu, Gutman, Corăscu, Helgiu, etc.

In această epocă am avut concursul nelimitat al oamenilor din box, Naum Ionescu, actualul vice președinte al F. R. B.-ului și N. Oncescu, cari urmau cursurile de box la sala mea.

PRIMELE REUNIUNI DE CARTIER

Odată înființată sala din școala Clemenței și cum reuniunile mari nu se mai organizau, mă gândesc să „pun pe picioare" reuniuni mici de cartier.

Ideea a prins minunat și astfel am deschis gustul publicului pentru reuniunile amatoare de cartier.

HIPNOTIZAT IN CLEMENTI

Prin 1924, într'o seară, un medic ofițer vine la sala mea spre a face câteva experiențe de sugestii și hipnotism.

O seamă de gazetari între cari și d. Naum Apostolescu, actualul prim secretar de redacție al „Universului" iau loc printre spectatori.

Chirilă Dan și cu mine n'am putut fi hipnotizați.

Vasilescu, mai șmecher, s'a făcut că a adormit din hipnoză și executa tot ce-i comanda doctorul.

Lumea a aplaudat, iar doctorul era satisfăcut.

Pe drum spre casă, Vasilescu se dă la urechea doctorului și-i spune:

— Doctore, dă-mi astă seară o porție de mâncare, că de nu te dau de gol că le spui că n'ai putut să mă adormi, aducându-le și dovezi.

Doctorul — azi medic colonel — i-a plătit lui Vasilescu o masă regească.

LA CINEMA «CLASIC» IN 1925

Am câștigat 40.000 lei organizând poate cea mai mare reuniune profesionistă din acel timp.

Au boxat pe vremea aceia Corăscu, Helgiu, Chirilă Dan, Cristache Negoiță.

Am avut bine înțeles și un mare ajutor din partea F. R. B.-ului, condus pe atunci de d. Barbu Mataș. a.

ANTRENAT CU UN... PACHET DE CIOCOLATA

Organizăm cu răposatul Nae Țăranu, la Arenele Romane, două reuniuni de box în două zile consecutive.

Pe unul din programe pusesem match vedetă: D. Pavelescu—N. Vasilescu.

Vasilescu nu mai venise la antrenament cu aproape 15 zile înainte galei; eram hotărît în seara reuniunii să schimb matchul, când apare pe poarta arenelor... Nae Vasilescu.

Mă arăt supărat și Vasilescu îmi spune:

— N'avea nici-o grije, uite mănânc un pachet de ciocolată și-l fac... „out" pe Pavelescu.

A mâncat ciocolata însă out a fost tot el, Pavelescu eșind învingător.

A fost matchul care l-a lansat pe Pavelescu!

ȘCOALA MEA

Simțind că boxul nu va putea trăi din cauza lipsei de continuitate, din toate economiile mele am zidit o școală, numai pentru acest sport.

Am fost criticat pentru că am construit-o la periferie.

In lunga mea experiență m'am convins că centrul orașului este un mare neajuns pentru sportiv după antrenament, el duce viața neregulată de noapte, colindând localurile și cinematografele.

Periferia are marele vantaj că este lipsită de localuri de distracție. Amatorul vine la sală, și după antrenament o ia încet spre casă fără ca să-și mai piardă sănătatea prin localuri care-i strică.

De aceia am crezut că-i bine să fac o școală la periferie. Și din economiile mele, am făcut-o.

Sunt convins că în viitor nu vor putea supraviețui crizei boxului decât societățile cu fonduri mari și cele corporative.

Școala mea va mai trăi mult. Asta a fost intenția mea; ea nu-mi aduce nici un venit; realizarea ei a fost opera unui idealist.

In Claudiu, am ca mestru de box pe Cristache Negoiță, unul din maeștrii gărzei vechi, nu din acei ce răsar ca ciupercile după ploaie.

MIELU DOCULESCU

Clădirea din Claudiu, am ridicat-o în 1930. Un an mai târziu un copil slăbuț s'a înscris să urmeze cursurile de educație fizică și box.

«Maestrul» la 18 ani...

Cristache Negoiță, în experiența lui, a văzut că în elevul pirpiriu este stofă de boxeur și l-a primit.

Astăzi, amatorul slăbuț este Mielu Doculescu, fala sălii mele.

UN CURS DE JIU-JITZU

Voi deschide în sala din strada Claudiului și un curs de jiu-jitsu. Sunt absolvent a cursului de jiu-jitsu, odată cu d-nii maior Țane Săvulescu și maior Emilian Teacă.

Primii mei elevi vor fi Cristache Negoiță, Chirilă Dan și Mario de Santo...

Ora 9 seara.

In biroul d-lui Jean Constantinescu frigul iernii a pătruns pe nesimțite.

Un telefon revoltat de lunga mea vizită, sună strident: este d-na Constantinescu care-și așteaptă bărbatul.

Mi-am strâns notele și am plecat.

D. Jean Constantinescu a răsuflat liniștit. Terminase confidențele.

Ion Săvescu

ION AGARBICEANU: RABOJUL LUI SF. PETRE, roman. Un foarte frumos volum în octavo. Editura Eminescu S. A București.

Răbojul lui Sf. Petre al marelui nostru prozator *Ion Agârbiceanu*, va face, suntem siguri obiectul unor discuții pasionate atât în presă cât și în sânul cenaclelor noastre literare.

«Răbojul lui Sf. Petre» este un roșuferă Țara Românească, este îmbrăcată de talentul marelui prozator Ion man satirico-social, în care toate straturile societății românești postbelice, figurează cu exemplarele cele mai tipice. Toate viciile și relele de care a fost și este bântuită plutocrația noastră sunt disecate cu mână de maestru *că și prin frumoasa lui prezentare* cu curaj, și fără înconjur.

Critica acerbă și tăioasă, ucigătoare a tuturor relelor, corupțiilor de care Agârbiceanu, într'o haină cu totul originală, într'o formă plăcută, într'un stil impecabil, «Răbojul lui Sf. Petre», poate fi considerat ca romanul palpitant al moravurilor mai bine zis *«nă»* *«Răbojul lui Sf. Petre»* va fi un *ravurilor»* societății românești.

In «Răbojul lui Sf. Petre» credem că avem pe cel mai bun, pe cel mai reușit *«Agârbiceanu»* laureatul premiului național pentru proză.

Din punct de vedere grafic *«Răbojul lui Sf. Petre»* după propria expresie a autorului: *«prin execuția lui artistpoate lua loc cu cinste în orice bibliotecă».*

Cu asemenea calități, nu ne îndoim nou succes de librărie al romanului românesc.